

terede det i den Grad overfor mig, at han endogsaa sagde: Der er nogle, der har misforstaaet mig, ja, maaske endogsaa Udenrigsministeren, for han er gaaet over til at forandre et „og“ til „eller“, men det vil jeg ikke have, jeg vil ikke have Ordet „og“ forandret til „eller“, jeg vil have, at det skal være Ordet „og“, det, jeg taler om, er, at Udenrigsministeren har udstedt en Erklæring den 11. Juli 1916, jeg spørger nu: Er det rigtigt, at han umiddelbart før denne Erklæring har solgt, og umiddelbart efter den har købt, thi da er det et Misbrug af denne Erklæring af 11. Juli 1916. Saaledes var det ærede Medlems Udtalelser til mig, og det vil ogsaa fremgaa af „Social-Demokraten“, hvor oven i Købet det ærede Medlem rettede en lille Anke mod Udenrigsministeren for, at han havde forandret Ordet „og“ til „eller“.

Altsaa, det var denne bestemte Sigtelse, det drejede sig om. Som jeg sagde før, jeg fik Respekt for det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, han mødte frem og sagde: Jeg vil ikke bruge tvetydige Udtalelser, jeg vil bruge det faktiske, som jeg bebrejder Udenrigsministeren personlig, der er ikke noget som helst andet, jeg vil have oplyst, det er kun dette Faktum. Jeg udtalte til det ærede Medlem og til Medlem af Landstinget Fru Nina Bang: Sagen skal blive undersøgt. Vi har saa undersøgt Sagen med det for Øje, som det ærede Medlem havde udtalt, og som stod i „Social-Demokraten“. Denne Undersøgelse har fundet Sted ved Kommissionen, og det er ved den tydeligt og klart fastslaaet, at Udenrigsministeren ikke har misbrugt Erklæringen af 11. Juli 1916.

Hvad sker saa, da denne Undersøgelse begyndte og senere blev forbi? Indtil det Tidspunkt havde jeg, som jeg sagde før, Respekt for det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, men hvad sker nu mod al Forventning? Allerede forinden Undersøgelsen var afsluttet, da man saa, hvad den tenderede til derigennem, at Justitsministeren ikke var bange for at indlede Undersøgelsen, begyndte „Social-Demokraten“ at trække i Land; nu var det ikke mere knyttet til Erklæringen af 11. Juli 1916, nu kom det andet Standpunkt i Polemikken om Udenrigsministeren, nu sagde man: Ja, men Udenrigsministeren har alligevel været med i det Konsortium, som har solgt Aktier før 11. Juli 1916. Saa viste det sig, at det Konsortium, der var Tale om, aldeles ikke havde

solgt Aktier før 11. Juli 1916 for at komme af med dem, fordi de vidste, at Erklæringen vilde komme, men at det Konsortium, man sigtede til, tværtimod den Gang havde købt Aktier, altsaa, det kunde der ikke være Tale om. Saa mente man, at saa maatte Forholdet være det — det var det tredje Standpunkt —, at Udenrigsministeren og Etatsraad Glückstadt paa det Tidspunkt var røget uklar med hinanden; men end ikke det kunde fastholdes. Med andre Ord, det Grundlag for Undersøgelsen, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg paa en rolig og kraftig Maade overfor mig pointerede, svigtede han fuldstændigt. Da mistede jeg Respekten for det ærede Medlem Hr. Borgbjergs store Ord; jeg tænkte: Herregud, er det ærede Medlem saaledes, at han, naar det første Angreb falder, gaar over til at sige: Jeg har angrebet paa et bestemt Punkt; da det har vist sig at være forkert, ja, saa bliver jeg ved, for noget hænger der altid ved, saaledes som „Social-Demokraten“ sagde om den tidligere Retsforfølgning her i Danmark.

Ved den Undersøgelse, her er sat i Gang, har vi maaske været ud over det, som burde have fundet Sted. Kommissionen har sit store Arbejde og bør ikke have mere Arbejde end strengt nødvendigt, for vi bør gøre alt muligt for at blive hurtigst muligt færdige. Men da der her forelaa en konkret Sigtelse og jeg troede paa det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, blev denne bestemte Sigtelse undersøgt, og det har vist sig, at den var forkert. Desværre har man ved denne Undersøgelse faaet Opmærksomheden bortledet fra selve den store Undersøgelse af Landmandsbankens Forhold. Jeg haaber ikke, det skal ske mere, men at det maa lykkes at komme til Ende med denne Undersøgelse, og jeg kan ikke andet end saa kraftigt, jeg overhovedet formaar det, sige: Lad os fra de forskellige Partiers Side her i Rigsdagen være enige om een Ting: at selve Landmandsbankkatastrofen er tilstrækkelig forfærdelig i sig selv, lad os ikke gøre den yderligere forsmædelig for Landet ved, at vi skal udbasunere alt det, der er sket. Men jeg maa samtidig, for ikke at misforstaas, sige, at skulde man fra nogen Side ønske det, skal jeg ogsaa erklære mig parat til fra min Side at tage Kampen op. Men jeg synes, at det vilde klæde Landets og de politiske Partiers Værdighed bedst, om vi lod være, at vi søger at komme til Bunds i denne Affære, men ikke gør mere Støj end nødvendigt. Undersøgelsen skal blive foretaget til